

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2009, č. j. vos/1267/09, sp. zn. 2008/614/vos/FTV, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2009, č. j. 10 Ca 125/2009 - 54,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2009, č. j. 10 Ca 125/2009 - 54, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“) ze dne 25. 8. 2009, č. j. 10 Ca 125/2009 - 54, kterým byl zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2009, sp. zn. 2008/614/vos/FTV, č. j. vos/1267/09, a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná žalobkyni udělila pokutu ve výši 200 000 Kč za porušení povinnosti dle § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se měla žalobkyně dopustit tím, že dne 16. 3. 2008 od 14.20 hodin na programu Prima televize odvysílala pořad „Nejúžasnější videa světa II“, který obsahoval drastické, detailní, několikrát opakované a dlouhotrvající záběry skutečných událostí, doprovázené komentáři nadšenými či lehce zklamanými, které jsou způsobilé ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých, čímž došlo k porušení

povinnosti nezařazovat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.

Stěžovatelka napadené rozhodnutí odůvodnila mimo jiné tím, že provedla důkaz obrazově zvukovým záznamem pořadu, vyjádřeními účastníka řízení a analýzou předmětného pořadu a dospěla k závěru, že těmito důkazními prostředky je prokázáno, že se žalobkyně dopustila porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, což dále blíže rozvedla.

Městský soud přezkoumával rozhodnutí stěžovatelky na základě žaloby podané žalobkyní. Jednou z uplatněných žalobních námitek bylo napadenému rozhodnutí vytýkáno porušení zásady materiální pravdy s tím, že stěžovatelka rozhodovala bez znalosti věci. S poukazem na ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád"), měla stěžovatelka postupovat ve věci tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně měla za to, že pokud jde o otázku, zda vysíláním posuzovaného pořadu byla či nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, jde o záležitost hraniční a tím, že si stěžovatelka o této otázce učinila závěr, aniž by bylo podkladem pro takové rozhodnutí odborné posouzení (znalecký posudek), stěžovatelka nepřípustným způsobem překročila hranici správního uvážení. Dále žalobkyně považovala za nezbytné, aby hodnocení posuzovaného pořadu bylo založeno na osobní znalosti osob, které o správním deliktu a o sankci rozhodují, přičemž namítla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelky je sice uvedeno, že stěžovatelka se po zhlédnutí obrazově zvukového záznamu předmětného pořadu ztotožnila se závěry analýzy, ale žalobkyně má přesto za to, že stěžovatelka posuzovaný pořad vůbec nezhlédla a za účelem posouzení věci se spokojila jen s analýzou. Tento závěr žalobkyně dovozovala i ze skutečnosti, že ve správním spise není založen protokol o promítnutí posuzovaného pořadu podle § 18 správního řádu. Proto žalobkyně dovozovala, že stav věci nebyl zjištěn zákonem požadovaným způsobem a v zákonem požadované míře, a proto je napadené rozhodnutí, které z takto nedostatečně zjištěného stavu vychází, nezákonné.

Městský soud k námitkám žalobkyně zrekapituloval průběh řízení před stěžovatelkou a dospěl k závěru, že ve správním spise stěžovatelky se nenachází ohledně provedení dokazování žádný písemný záznam či protokol a není vůbec zřejmé, jaké důkazy byly prováděny a jakým způsobem toto dokazování bylo provedeno. Přestože je tedy v odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatelky uvedeno, že stěžovatelka vycházela z provedených důkazů, jejich provedení z obsahu spisu nevyplývá. Dále městský soud uvedl, že navíc, při úvaze, že by se dokazování vedlo až na samotném zasedání stěžovatelky dne 17. či 18. března 2008, pak není zřejmé, proč stěžovatelka dokazování prováděla až poté, co bylo žalobkyni písemně sděleno, že stěžovatelka dokazování ukončila. K tomu městský soud uzavřel, že ze správního spisu neplyne, jaké dokazování bylo v daném řízení provedeno, jakou formou a které konkrétní důkazy byly stěžovatelkou provedeny, to se částečně podává až z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky, kde je však jen konstatováno, že jako důkaz pro posouzení sloužilo vyjádření žalobkyně, analýza pořadu a záznam. Dále městský soud podrobně poukázal na rozdíly mezi podklady rozhodnutí a důkazními prostředky s tím, že podle § 51 správního řádu lze k provedení důkazů užít jen takových důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu

s právními předpisy. Jde přitom zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. K tomu s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 58/2008 - 77 ze dne 6. 11. 2008 rozvedl, že analýza daného pořadu důkazem podle správního řádu není, ale jde jen o podkladový materiál, přičemž stěžovatelka ohledně závěru o porušení povinnosti neprovedla hodnocení svou vlastní úvahou. Oproti tomu důkazem může být zvukově obrazový záznam dotyčného pořadu, ale ze spisu není patrné, zda tento byl jako důkaz proveden, protože o jeho provedení nebyl sepsán žádný protokol či záznam. Tento nedostatek pak dle městského soudu nelze zhojit tím, že ve vydaném rozhodnutí je posléze uvedeno, že takový důkaz proveden byl. Městský soud tedy napadené rozhodnutí stěžovatelky pro vady řízení zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a věc vrátil stěžovatelce k dalšímu řízení.

Stěžovatelka se kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu zrušení rozsudku městského soudu z důvodů vad, které podřazuje pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. s tím, že městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že žalobkyně brojila proti postupu stěžovatelky v řízení potud, že ze správního spisu není zřejmé, *kdy* byl proveden důkaz zhlédnutím záznamu předmětného pořadu, ale taková námitka nebyla v žalobním návrhu obsažena a městský soud tak překročil meze přezkoumání napadeného správního rozhodnutí. Dále stěžovatelka namítá, že skutkový stav, který vzala za základ napadeného rozhodnutí má oporu ve správním spise, protože je nesporné, že žalobkyně předmětný pořad dne 16. 3. 2009 v době od 14.20 hodin na programu Prima televize odvysílala a obrazově zvukový záznam tohoto pořadu je ve spise založen. Stěžovatelka oznámila žalobkyni doplnění podkladů pro rozhodnutí ve věci, žalobkyně se seznámila se spisem a měla možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Stěžovatelka uvedla, že je nepochybné, že vyšla ze spolehlivě a dostatečně zjištěného skutkového stavu. Na základě shromážděných podkladů pak stěžovatelka na svém zasedání po zhlédnutí obrazově zvukového záznamu daného pořadu dospěla k závěru, že žalobkyně odvysíláním tohoto pořadu porušila povinnost uvedenou v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Stěžovatelka trvá na tom, že správní spis je dostatečným podkladem umožňujícím zjištění skutečného stavu věci, protože žalobkyně ani vytýkané scény, které jsou v pořadu obsaženy, nijak nezpochybnila a jen nesouhlasila s jejich hodnocením. Současně stěžovatelka namítla k problematice dokazování, že podle § 61 odst. 1 zákona o vysílání se sice při ukládání pokut postupuje podle správního řádu, ale podle § 8 odst. 4 zákona o vysílání se při jednání stěžovatelka řídí svým jednacím řádem. Na základě tohoto ustanovení se stěžovatelka neztotožňuje s názorem městského soudu, že by o provedení důkazů obrazově zvukovým záznamem musel být sepsán protokol. Řízení před stěžovatelkou jako specifickým orgánem nadaným pravomocí monitorovat televizní vysílání a vyvozovat z tohoto monitoringu důsledky v oblasti správních deliktů nese specifické znaky, které neodpovídají jiným typům řízení o správních deliktech. Úřad stěžovatelky pro ni zajišťuje úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením její činnosti a v řízení o spáchání správního deliktu a uložení pokuty postupuje podle správního řádu. Správní úvahu o tom, zda došlo k porušení povinnosti provozovatele televizního vysílání, jaký správní delikt byl spáchán a v jaké výši bude uložena pokuta, pak činí stěžovatelka jako kolegiální orgán na svém zasedání, a to na základě podkladů obsažených ve správním spise, nikoliv však podle správního řádu, ale v souladu se svým jednacím řádem. Není tedy na místě poukazovat na absenci protokolu o zhlédnutí obrazově zvukového záznamu posuzovaného pořadu,

protože stěžovatelka nemá takový postup předepsán. Rozsudek městského soudu je tedy nezákonný a nepřezkoumatelný, protože městský soud nesprávně právně posoudil otázku dokazování zhlédnutím obrazově zvukového záznamu daného pořadu a zabýval se námitkou, která nebyla v žalobě obsažena.

Žalobkyně navrhla zamítnutí kasační stížnosti s tím, že předmětnou žalobní námitku, jejíž absenci stěžovatelka vytýká, v žalobě řádně uplatnila. Dále uvedla, že obsahem své kasační stížnosti stěžovatelka fakticky potvrzuje provedení důkazu zhlédnutím posuzovaného pořadu (pokud byl vůbec proveden) v rozporu se zákonem a žalobkyni nebylo umožněno vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí.

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (ust. § 102 s. ř. s.). Za stěžovatelku v řízení o kasační stížnosti jedná její zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, splňuje tak podmínku ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. V kasační stížnosti uplatňuje důvody podle ust. 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. a Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Prvou otázkou, kterou je třeba posoudit, je, zda městský soud nepřekročil meze přezkoumání správního rozhodnutí stěžovatelky, tj. zda nerozhodl nad rámec v žalobě včas uplatněných námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Zde dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o nedůvodnosti stížnostní námitky stěžovatelky, že žalobkyně v podané žalobě neuplatnila námitku, že ze správního spisu není zřejmé, *kdy* byl proveden důkaz zhlédnutím záznamu posuzovaného pořadu. V tomto směru Nejvyšší správní soud poukazuje na znění žaloby, a to konkrétně na stranu 7 a 8, bod C., písm. ii.) žaloby, kde je uvedeno „Žalobkyně má za to, že je nezbytné, aby hodnocení Posuzovaného pořadu bylo založeno na osobní znalosti osob, které o správním deliktu a sankci rozhodují, v daném případě členů Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Přestože si je žalobkyně vědoma toho, že žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvádí, cit. *Rada se po zhlédnutí obrazově-zvukového záznamu pořadu ztotožnila se závěry analýzy*, **žalobkyně má za to, že žalovaná (Rada) Posuzovaný pořad nezhlédla**, a za účelem posouzení věci se spokojila pouze s analýzou. Tento závěr žalobkyně dovozuje ze skutečnosti, že **ve správním spise není založen protokol o promítnutí Posuzovaného pořadu podle ust. § 18 správního řádu, jak by tomu v daném případě mělo být** (zvýrazněno Nejvyšším správním soudem).“ Dále žalobkyně v této souvislosti odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2008, sp. zn. 2 As 58/2008, a ze dne 26. 11. 2008, sp. zn. 2 As 59/2008. S ohledem na předestřenou citaci žaloby Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že žalobkyně danou žalobní námitku řádně uplatnila a městský soud při jejím přezkoumání nepřekročil meze dané ust. 75 odst. 2 s. ř. s. Závěrem je také třeba k této stížní námitce dodat, že i kdyby žalobkyně danou žalobní námitku neuplatnila, bylo by přesto povinností krajského soudu *z úřední povinnosti* přihlížet také k tomu, zda skutkový stav, který vzala žalovaná jako správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v souladu se spisy a má v nich oporu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2007, č. j. 3 As 54/2006 - 71, ze dne 29. 8. 2003, č. j. 2 A 1114/2002 - 23, ze dne 31. 1. 2007, č. j. 4 As 35/2005 - 44, dostupné

na www.nssoud.cz). Jinými slovy řečeno soud posuzuje, zda správní orgán soustředil v úplnosti všechny důkazní prostředky a *provedl jimi důkazy zákonným způsobem*, a zda hodnocení důkazů správním orgánem je v souladu s pravidly logického usuzování, tedy zda skutkový stav, který je právně kvalifikován, skutečně z důkazů vyplývá.

Mylný je pak názor stěžovatelky, že se při svém rozhodování neřídí správním řádem, ale výhradně svým jednacím řádem. K tomu je třeba uvést, že toto tvrzení stěžovatelky lze vyvrátit již zněním ustanovení § 66 zákona o vysílání, podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se v řízení podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a obnově řízení a novém rozhodnutí.

Důvodnou však shledal Nejvyšší správní soud kasační námitku stěžovatelky, že městský soud nesprávně právně posoudil otázku dokazování zhlédnutím obrazově zvukového záznamu daného pořadu. Nejvyššímu správnímu soudu je sice znám názor druhého senátu zdejšího soudu, který vyjádřil v rozsudcích citovaných žalobkyní a městským soudem ze dne 6. 11. 2008, č. j. 2 As 58/2008 - 77, a ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 59/2008 - 80 (oba dostupné na www.nssoud.cz), podle nichž se v případech., ve kterých dokazování prostřednictvím promítnutí záznamu dotyčného pořadu bylo prováděno mimo ústní jednání, musí být o promítnutí daného záznamu vyhotoven protokol podle § 18 odst. 1 správního řádu, neboť promítnutí záznamu pořadu má svou povahou z důkazních prostředků uvedených v § 51 odst. 1 správního řádu nejblíže k ohledání. Jde však jen o názor ojedinělý, který dílčím způsobem vybočuje z jinak konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ale změnu dosavadní judikatury by relevantně byl oprávněn přinést pouze rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, jemuž však taková otázka druhým senátem předložena nebyla. Při posuzování dané problematiky je proto třeba stále vycházet ze strany Nejvyššího správního soudu ze setrvalého a dlouhodobě zastávaného názoru vyjadřovaného ve vztahu k utváření skutkového podkladu proti rozhodnutí nejen rozhodnutími 6. senátu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 20/2008 - 83, dostupný na www.nssoud.cz), ale zastávaného kupř. také v řadě rozhodnutí 4. senátu (za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2008, č. j. 4 As 38/2007 - 122), jež nebyla zpochybněna ani při přezkumu těchto rozhodnutí ze strany Ústavního soudu (srov. např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 2449/08, sp. zn. IV. ÚS 1979/08, sp. zn. III. ÚS 2122/08, vše dostupné na www.concourt.cz).

Ze správního spisu je pak zřejmé, že součástí podkladů pro rozhodnutí stěžovatelky byl i zvukově obrazový záznam předmětného pořadu „Nejúžasnější videa světa II“, který ostatně tvoří přílohu správního spisu (na disku CD). Rozhodnutí stěžovatelky je postaveno na zjištěních, které mohla stěžovatelka získat pouze detailním studiem předloženého zvukově obrazového záznamu. Z toho dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že rozhodnutí je postaveno na skutkových zjištěních majících původ ve zvukově obrazovém záznamu předmětného pořadu, který je jeho formou existence sui generis. Podstatnou pro posouzení dané otázky je proto skutečnost, zda stěžovatelka při svém zasedání, kdy bylo rozhodováno o předmětné pokutě, měla k dispozici správní spis, jenž by jí umožnil zjistit obsah předmětného pořadu, resp. zda měla možnost porovnat a zhodnotit, zda předmětný pořad obsahuje prvky, které mohly ohrozit psychický či mravní vývoj dětí a mladistvých. Přitom pro posouzení této otázky není významné, zda analýzu

zvukově obrazového záznamu pořadu provedla přímo stěžovatelka, anebo Úřad stěžovatelky jako její organizační složka, a zda se stěžovatelka jako kolegiální orgán seznámila s obsahem posuzovaného pořadu odvysílaného žalobkyní bezprostředně zhlédnutím projekce audiovizuálního díla, anebo prostřednictvím analýzy pořadu provedené Úřadem stěžovatelky. Z tohoto důvodu pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedošlo k porušení ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť Úřad stěžovatelky je vytvořen, aby pro stěžovatelku zajišťoval úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením její činnosti a je jejím orgánem (ust. § 11 odst. 2 zákona o vysílání). Není tedy dost dobře možné oddělovat stěžovatelku jako rozhodovací orgán a Úřad jako její „servisní zabezpečení“. Je také nutno dodat, že s analýzou dotčeného pořadu se žalobkyně seznámila při nahlédnutí do správního spisu dne 23. 10. 2008, kdy jí také byla vyhotovena kopie této analýzy (protokol o nahlížení do spisu ze dne 23. 10. 2008) a k této analýze se také ve svém podání ze dne 31. 10. 2008, tj. ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí stěžovatelky, konkrétně věcně vyjádřila.

Stěžovatelka v rozhodnutí přesně uvedla, že posuzovala celé vyznění pořadu a z jakého hlediska hodnotila možné ohrožení mravního a psychického vývoje dětí; neomezila se tedy jen na hodnocení výroků zaznamenaných v přepise anebo na záběry v analýze zapsané. Žalobkyně by mohla s takovou námitkou (vadnost skutkových zjištění a z nich vyplývající skutkový závěr) uspět pouze za situace, kdy by bylo lze shledat, že stěžovatelka vzala ři svém rozhodování v úvahu skutečnosti, které nevyšly v řízení najevo, anebo pokud by pominula rozhodné skutečnosti, které byly prokázány anebo vyšly najevo. O takovou situaci se však zjevně nejedná: stěžovatelka podle zákona o vysílání monitoruje vysílání televize, což činí za pomoci techniky, kterou k tomu zvolí. Zvukově obrazový záznam pořadu na určitém nosiči představuje dokument vzešlý z činnosti stěžovatelky (zde nutno opětovně podotknout, že je lhostejno, zda z činnosti Úřadu či činnosti stěžovatelky samotné); právně významnou skutečností zde je obsah vysílaného pořadu [to plyne ze skutkové podstaty deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání]. Již k zahájení řízení o udělení pokuty je třeba seznámit se s obsahem vymezeného pořadu. Takový úkon nelze provést jinak než zhlédnutím (a slyšením) zvukově obrazového záznamu. Analýza záznamu prováděná Úřadem stěžovatelky, která je obsahem správního spisu, pak má obecné náležitosti protokolu (§ 18 správního řádu) svědčícího o tom, co bylo viděno a slyšeno. Žalobkyně nemůže pochybovat o tom, že stěžovatelka (Úřad stěžovatelky) pořad viděla a slyšela, (neboť o tom svědčí analýza a odůvodnění rozhodnutí), nýbrž může zpochybnit správnost a úplnost zachycených dějů a jejich hodnocení. Pokud se dovolává, že popis obsahu není úplný, pak musí současně sdělit v čem a jaké má tento nedostatek důsledky, stejně pak, pokud jde o případná zkreslení apod. Jestliže stěžovatelka v odůvodnění rozhodnutí hodnotí celkové vyznění pořadu, pak žalobkyně nemůže uspět s námitkou, že pořad vůbec neviděla. Řízení před stěžovatelkou jako specifickým orgánem nadaným pravomocí monitorovat televizní vysílání a vyvozovat z tohoto monitoringu důsledky v oblasti správních deliktů nese specifické znaky, které neodpovídají jiným typům řízení o správních deliktech; jde o to, že stěžovatelka sama svou činností ještě ve stadiích před zahájením správního řízení udělení pokuty již zjišťuje obsah vysílaných pořadů. Jde o obdobu situace správního orgánu, jenž je nadán pravomocí kontrolovat plnění určitých povinností a současně rozhodováním o sankcích za jejich porušení; takový orgán vyhotoví protokol o kontrole, při níž zjistí porušení zákona, a ten (protokol o kontrole) se pak stane podkladem pro rozhodnutí v

sankčním řízení. V řízení o uložení pokuty v takovém případě nikdo nebude zpochybňovat, že takový správní orgán znal obsah kontrolního protokolu, jenž je součástí správního spisu [přičemž Nejvyšší správní soud ve své úřední činnosti neviděl případ, že by se potenciální delikvent domáhal provedení důkazu přečtením protokolu (listiny) ze strany správního orgánu a vyhotovení protokolu o tomtéž]. Lze tedy uzavřít, že právní názor městského soudu k otázce dokazování zhlédnutím obrazově zvukového záznamu daného pořadu není správný a v důsledku toho je kasační stížností napadený rozsudek nezákonný pro nesprávné posouzení procesní otázky městským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Pro úplnost však zbývá dodat, že na straně druhé jsou zcela správné závěry městského soudu o tom, že jako důkaz nemůže sloužit vyjádření účastníka řízení (§ 51 odst. 1 správního řádu).

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž je soud prvního stupně v souladu s ustanovením § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozhodnutí.

V novém rozhodnutí pak Městský soud v Praze rozhodne podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. také o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu